Ne için mücadele ediyoruz?

HALKIN KURTULUŞU
YAYINLARI

NE İÇİN MÜCADELE EDİYORUZ?

Devrimci Proletaryanın
Mücadele Platformu

Halkın Kurtuluşu Yayınları : 11

Dizgi : Doğruluk Matbaası
Baskı : Osmanlı Matbaası
Baskı Tarihi : Mayıs 1978 - İSTANBUL
Yönetim Yeri : Piyerloti, Dizdariye Medresesi
Sok. No. 8/A Daire : 2/B Çemberlitaş - İST.
Yazışma Adresi : PK. 1107 Sirkeci - İSTANBUL
Sorumlu Yönetmen : Veli Yılmaz

Ne için mücadele ediyoruz?

HALKIN KURTULUŞU
YAYINLARI

YAYINLARKEN

Parti Bayrağı dergisinde «Devrimci Proletaryanın Mücadele Platformu» nun yayınlanması, ülkemiz işçi sınıfı hareketi açısından son derece önemli bir olaydır.

Platform, proleter devrimci hareketin her alanda verdiği mücadelelerin bir sonucu ve işçi sınıfımızın ve halkımızın mücadelesinde yeni bir aşamanın başlangıcıdır.

Halkın Kurtuluşu gazetesinin 98. sayısındaki başyazıda da belirtildiği gibi; «Devrimci Proletaryanın Mücadele Platformu, mücadelemizin uzak ve yakın hedeflerini, bu hedeflere varabilmek için yapmamız gerekenleri ve geç-

memiz gereken yolu ortaya koyuyor. Azami hedefimiz olan sınıfsız toplumu ve ona varmak için geçeceğimiz Ulusal Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalist Devrim yolunu vurguluyor. O, mücadelemizde yolumuzu aydınlatan kuvvetli bir ışıktır.»

Platform ve onun işaret ettiği siyasi çizgi ve mücadele anlayışı; mücadelenin ve sınıfın en ileri savaşçılarının birleştirilmesinde ve bütün mücadelelerimizin vazgeçilmez öncüsü olan işçi sınıfının devrimci partisinin inşasında kuvvetli bir temeldir.

İşçi sınıfı, köylüler ve emekçi halk, bugünkü köhnemiş sömürü ve zulüm dünyasının O'nun ışığında, O'nun gösterdiği yolda mücadele ederek yerlebir edecek; ve yeni dünyayı, bağımsız ve demokratik Türkiye'yi ve sosyalizmi onun ışığında kuracaktır.

İşçi sınıfının ileri savaşçıları, proleter devrimciler, işçi sınıfı ve halk yığınlarını bu mücadele platformu ile devrim yolunda eğitecek, seferber edecek örgütleyecektir.

«Devrimci Proletaryanın Mücadele Plat-

formu» bütün proleter devrimcilerin, bütün işçilerin, emekçilerin ayrılmaz bir parçası, vazgeçilmez bir silahıdır.

Halkın Kurtuluşu, daha da yaygınlaşması ve her proleter devrimcinin, her işçinin, her emekçinin yanında bir mücadele yoldaşı, kuvvetli bir sınıf pusulası olarak var olabilmesi için; Parti Bayrağı dergisinin 1. sayısında yayınlanan «Devrimci Proletaryanın Mücadele Platformu» nu, kendi yayınları arasında yeniden yayınlıyor.

Böylece önemli bir görevi yerine getirdiğimiz inancındayız.

HALKIN KURTULUŞU

Devrimci Proletaryanın Mücadele Platformu

DEVRİMCİ PROLETARYA SINIFSIZ TOPLUM İÇİN MÜCADELE EDİYOR

I

Ülkemizde kapitalizmin gelişmeye başlaması ve dolayısıyla işçi sınıfının doğuşu ve gelişmesi, Batı Avrupa ülkelerine göre bir hayli geç oldu. Bununla birlikte, daha emperyalizm öncesi dönemde bir yandan toplumun bağrında daha henüz manifaktür aşamasında bile olsa kapitalist işletmelerin filizlenmeye başlaması sonucu; diğer yandan ise Avrupalı kapitalistlerin ülkede giriştikleri yatırımlara bağlı olarak bir işçi sınıfı oluşmaya başlamış bulunuyordu. Ancak doğal olarak bu sınıf henüz yarı-proleter (proleterleşme süreci içine girmiş olmakla beraber köylülük ya da zanaatkarlıkla bağlarını koparmamış) unsurlardan oluşuyordu ve çok cılızdı.

Emperyalizm dönemiyle birlikte, Batılı kapitalist ülkeler için sermaye ihracı zorunluluğu belirleyici bir önem kazandı. Bu dönemde emperyalizmin boyunduruğu altındaki yarı - sömürge bir ülke haline gelmiş bulunan Türkiye'ye de yapılan sermaye ihracı arttı ve bu olgu ülkede kapitalizmin ve proletaryanın gelişmesini bir ölçüde de olsa hızlandırdı. Bununla birlikte bu sermaye başlıca rantiye bir nitelik taşıdığından esas fonksiyonu ülkede sanayiyi geliştirmek değil, aksine milli sanayi kapitalizmin gelişmesini engellemekti. Gelişmesine yol açtığı kapitalizm ise, esas olarak kendi uzantısı olan ve bu yüzden üretici güçlerin gelişmesini engelleyen feodalizmle ittifak halinde komprador ve tekelci bir kapitalizm niteliği taşıyordu. Ayrıca o dönemde bugünkü Türkiye toprakları henüz emperyalizm için yeterince karlı bir yatırım alanı teşkil etmediğinden (işgücünün meta haline gelmesi zayıf, nüfus az, ulaşım yetersiz vb. nedenlerle), ülkeye ihraç edilen finans-kapital azdı. Bu da daha çok borçlandırma yönünde kullanılıyor ve bu durum sonucunda doğrudan yatırımların azlığı

nedeniyle dolaylı ve dolaysız olarak ülkede her türlü kapitalizmin gelişme seviyesi son derece düşük bir düzeyde bulunuyordu.

O zamanlardan bu yana —Milli Kurtuluş Savaşını ve özellikle İkinci Dünya Savaşını izleyen dönemde— meta üretimi giderek yaygınlaştı, ülkenin mali sermaye tarafından gittikçe daha fazla köleleştirilmesine bağlı ve onun bir aracı olarak komprador tekelci kapitalizmi gelişti. Bu durum emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin baskısı altında gelişmesi esas olarak engellenmeye devam etmekle birlikte milli kapitalizmin de belirli bir gelişme göstermesine yol açtı ve yarı-sömürge yarı-feodal ülkemizde meta üretimi temeli üzerinde genel olarak kapitalizm hakim hale geldi.

Her yerde olduğu gibi bu gelişmeye küçük üreticinin mülksüzleştirilmesi eşlik etti. Ama bu mülksüzleştirme esas olarak milli bir sanayi kapitalizmi tarafından gerçekleştirilmediğinden küçük üreticilerin yitirdiği üretim araçları ve diğer zenginlikler büyük ölçüde emperyalistler, kompradorlar ve feodal toprak ağaları tarafından yağmalandı. Ülkedeki

milli burjuvazinin elinde sanayinin gelişmesini gerçekleştirmeyi mümkün kılacak bir sermaye birikimi hiç bir zaman olmadı ve zaten emperyalizm döneminde böyle bir şey olamazdı da. Bu durumun sonucu olarak bugün ülkede emperyalist sömürünün gerçekleşmesine hizmet eden komprador-tefeci, tüccar ağı sayesinde ülkenin en ücra köşelerine kadar yayılmış gelişmiş bir ticaret ve bununla birlikte yine aynı amaca hizmet eden emperyalistler ve komprador tekelci kapitalistler tarafından tekelleştirilmiş oldukça az sayıda sanayi işletmesi bulunmaktadır.

İşte ülkemizde modern sanayi proletaryası yoğun bir biçimde esas olarak bu işletmelerde toplanmıştır.

Bunun dışında feodal toprak ağalarının ellerindeki topraklarda giderek daha fazla kapitalist sömürüye baş vurmalarına ve milli burjuvazinin elindeki kapitalist işletmelerin oldukça yaygınlaşmış olmasına rağmen, gerek ülkemizde toprak ağalarının feodal işletmelerinin «Prusya yolundan» salt kapitalist tarım işletmelerine dönüşmesini mümkün kılacak bir sanayi sermayesi birikiminin olma-

yışı; gerekse milli burjuvazinin elindeki sanayi işletmelerinin, emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin baskısı altında gelişememesi (kırlarda zengin köylü işletmelerinin tam kapitalistleşememesi de bu çerçeve içinde ele alınmalıdır) bu işletmelerde çalışan işçilerin sayısını sınırlamakta ve bu işçiler büyük bir çoğunlukla yarı-feodal sömürüye tabi yarı-proleterler durumunda bulunmaktadır. Ayrıca emperyalist yağma ve sömürü nedeniyle, kapitalizmin yol açtığı mülksüzleştirme ile işçileştirme (mülksüzleşenleri sanayide çalıştırma) arasındaki orantısızlığın ülkemizde (diğer yarı-sömürge ülkelerde olduğu gibi) çok daha genişleyerek dev boyutlara ulaşmış olması, gizli ve açık işsizler ordusunun her geçen gün daha da büyümesine yol açmakta; bu durum, gelip geçici işlerde çalışan (mevsimlik işçi, seyyar satıcı vb.) yarı-proleterler ile lumpen proletaryanın sayısında büyük bir artışa yol açmaktadır. Bunun yanı sıra, bürokrasi ve çürümüş bir kapitalizmin yaygınlaşmasına yol açtığı diğer asalak kurumlar alabildiğine yayılmıştır ve bu kurumlarda çok sayıda üretici olmayan işçi ve emek-

çi çalışmaktadır.

Sonuç olarak yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde bugün modern sanayi proletaryası ile diğer proleter ve yarı-proleter unsurlardan oluşan küçümsenmeyecek sayıda (ve modern sanayi proletaryası açısından ele alırsak, yoğunlukta) bir işçi sınıfı oluşmuştur. Bu sınıf, emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin ağırlığı altında ezilen, çürüyen dağılan ve yozlaşan toplumun bağrında tükenmez bir enerji kaynağı ve dev bir devrimci güç teşkil etmektedir. Proletarya bugünkü toplumumuzda ilerici, devrimci ve gelişmeye açık ne varsa hepsini peşinden sürüklemeye ve devrimci süreci sonuna kadar götürmeye yetenekli tek sınıftır.

Bu neden böyledir?

Çünkü o, sınıflı toplumlardan sonuncusunun (kapitalizmin) ürünü ve onunla birlikte tüm sömürü, baskı ve zulüm dünyasının mezar kazıcısıdır. Yalnızca o, üretim araçlarının özel mülkiyeti alanı dışında yer alır ve bu yüzden her türlü toplumsal felaket ve kötülüğün kaynağı olan özel mülkiyeti kaldırabilme

yeteneğine sahiptir. Mevcut düzene karşı olan bütün diğer emekçi sınıfların tersine kapitalizmin gelişmesi ile birlikte çözülüp dağılmaz, aksine nitelik ve nicelik olarak gelişir ve güçlenir. Üretim içindeki yeri bakımından örgütlenmeye en yatkın sınıftır.

Proletaryanın nihai amacı sınıfsız toplumа varmaktır. O, bu amaca, toplumsal gelişmenin (üretici güçlerin gelişmesinin) önündeki engelleri her aşamada somut bir hedefe karşı mümkün olan en geniş cepheyi kurarak adım adım devirme yoluyla ulaşabilir. Toplumumuz açısından, önce işçi-köylü ittifakı temelinde, şehir küçük burjuvazisi ve mümkün olduğu kadarıyla milli burjuvazi ile birlikte, emperyalizmi (onun uzantısı olan komprador tekelci kapitalizmi) ve feodalizmi; ve daha sonra yoksul köylülükle ve diğer yarı-proleter unsurlarla birlikte her türden kapitalizmi (diğer emekçi sınıflar bu süreç içinde kendi durumlarının umutsuzluğunu kavradığı ve mevcut sınıf konumlarını terkederek proletaryanın saflarına geçtiği sürece, onlar da anti-kapitalist bir güç haline gelir ve proletaryanın — ve yarı-proletarya— yanında mücadele eder-

ler) tasfiye edecektir.

Böylece proletarya bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundan, toplumun, kendisiyle birlikte tüm sınıfların yok olacağı ve şehir ve köy, işçiyle köylü, kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişmelerin ortadan kalkacağı bir sınıfsız topluma dönüşmesini sağlar. Bu toplum insanlığın gerçek altın çağı olacaktır.

Proletarya bu süreci sonuna kadar götürebilmek için mücadele içinde şu ya da bu biçimde eski burjuva (ya da burjuva-feodal) devlet cihazını şiddete dayanan devrimle parçalamak ve kendi diktatörlüğünü kurmak zorundadır. Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve feodalizmin, proletarya önderliğinde geniş halk yığınlarının mücadelesi ile yıkılma süreci içinde kurulacak olan demokratik halk diktatörlüğü, bu diktatörlüğün özgül bir biçimidir. Sömürücü sınıflar, onların kalıntıları ve yardakçıları için diktatörlük, emekçi halk için ise demokrasi olan proletarya diktatörlüğünün, bütün bir sosyalist toplumun tam olarak inşası ve Sınıfsız topluma geçiş

süreci boyunca varlığını koruması ve kendini sürekli pekiştirmesi zorunludur. Çünkü sosyalist toplumda sınıflar, sınıf çelişmeleri ve sınıf mücadeleleri hala var olmaya devam eder. Üretim ilişkileri ve üst yapıda kapitalizmin kalıntıları ve şehirle köy, işçisiyle köylü, kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişkiler varlığını sürdürmektedir. Sosyalist toplum hala burjuva hakkının yürürlükte olduğu, toplumsal zenginlikten herkesin «emeğine göre» pay aldığı bir toplumdur. Ve bütün bunlar eğer sosyalist toplumda sınıf mücadelesi doğru bir şekilde yürütülmez, proletarya diktatörlüğü altında devrim sürdürülmez ve bu diktatörlük sürekli pekiştirilmezse, kapitalizme geri dönüşün kaçınılmaz olduğu anlamına gelir.

Sosyalist toplumdaki çelişmelerin bir kısmı uzlaşır, bir kısmı ise uzlaşmaz çelişmelerdir. Devrimci proletarya bu çelişmeler arasında ayırım gözeterek, sosyalist toplumun inşa süreci içinde sınıf mücadelesi yönünde bu çelişmeleri çözümlemeye çalışır. Kapitalizmin restorasyonu tehlikesi yalnızca içte sömürücü sınıfların ve onların ideolojilerinin kalın-

tılarının varlığından değil, fakat aynı zamanda dışta emperyalist güçlerin varlığından da gelmektedir. Devrim ve sosyalizme karşı iç ve dış düşmanlar hemen her zaman birlikte hareket etmişlerdir. Bu yüzden proletarya bütün bir sosyalizm dönemi boyunca kapitalizme geri dönüşü önlemek için içte ve dışta çetin sınıf mücadeleleri yürütmek zorunda kalacaktır. Bunun yanında kapitalizmin tamamen ortadan kalkmadığı şartlarda kırsal alanlarda mevcut küçük köylü işletmelerinin kapitalizmi sürekli yeniden üretiyor olması ve kapitalizmin ve onun ideolojik kalıntılarının proletaryanın elindeki kurumlarda bile yol açtığı liberal ve bürokratik yozlaşma göz önüne alındığında, başta Parti ve proletarya diktatörlüğü olmak üzere bu kurumların saflarının burjuva-revizyonist unsurlardan sürekli arındırılarak güçlendirilmesi özel bir önem taşır.

Proletaryayı bu muazzam mücadelesinde, nihai amacı olan sınıfsız toplumun kurulmasına kadar durmaksızın kendi sınıf ideolojisiyle donatarak eğitecek, birleştirecek ve yönetecek olan onun öncü müfrezesi Marksist-Leninist Partisidir. Marksist-Leninist parti, dev

rimci proletaryanın, proletarya ve halkın mücadelesini yönetmeye yetenekli en ileri unsurlarını bağrında toplayan ve proletaryanın en saf olması gereken örgütüdür. Parti, bütün oportünist ve revizyonist teorilerin vaaz ettiklerinin tersine, kendi içinde çeşitli çizgilerin, burjuva — revizyonist unsurların ve hiziplerin varlığına asla müsaade etmez. Ve öncü rolünü sonuna kadar kendi elinde tutar. Sınıfsız topluma geçişle birlikte proletarya diktatörlüğü gibi Parti de gereksiz hale gelerek yok olacaktır.

Proletaryanın, toplumsal gelişmenin objektif koşulları tarafından tayin edilen, devrimci niteliği, sınıfsal çıkarları ve özlemleri dünyanın her yerinde bir ve aynıdır. Bu özlemler sınıfsız toplum ve onun idealleri tarafından simgelenmektedir. Bu durum proleter enternasyonalizminin temellerini oluşturur. Devrimci proletaryanın görevi dünyanın her yerinde kendi bilimsel ideolojisi Marksizm — Leninizmi temel alarak, en somut ifadesini «kendi» ülkesinde devrim yapmak, ülkesindeki devrimin çıkarlarını dünya sosyalist devriminin genel çıkarlarına tabi kılmak, dev-

rimi sonuna kadar sürdürmek ve çıkar gözetmeksizin karşılıklı yardımlaşmada bulunmak enternasyonalist birlik ve dayanışmasını güçlendirmektir. Bu enternasyonalist birlik, dayanışma, çıkar ve özlem birliği tek bir ülkede bir arada yaşayan çeşitli milliyetlerden proleterya için tek bir proletarya partisi çatısı altında birleşmesinin gereğinde ifadesini bulur. Milliyetçilik ve her türlü milli bencillik politikası proletaryanın değil, burjuvazinin ideolojisi ve sınıf tavrıdır.

DEVRİMİMİZİN İÇİNDE BULUNDUĞU AŞAMA : ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

II

Türkiye, emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodal kalıntıların hüküm sürdüğü yarı-sömürge, yarı-feodal, çok uluslu geri bir tarım ülkesidir. Bu durum ülkemizin hala demokratik devrim süreci içinde oluşunu belirlemekte ve devrimci proletaryaya nihai hedeflerini gerçekleştirme yolunda ilk adım olarak demokratik devrim sürecini tamamlama görevini yüklemektedir. Bu zorunludur, çünkü emperyalizm ve proleter demrimleri çağı olan çağımızda, burjuvazi, demokratik devrimi sonuna kadar götürerek tamamlama yeteneğini yitirmiş bulunmaktadır. Proletaryanın önderliği bu devrimi dünya sosyalist devrim sürecinin bir parçası olan yeni tipte demokratik bir devrim haline getirmiştir.

Bununla birlikte demokratik devrim hala burjuva karakterini korur ve özünde köylülüğün toprak devrimi olmaya devam eder. Tür-

kiye 60 yıldan fazla bir zamandan beri demokratik devrim süreci içinde bulunmasına rağmen, ülkede bir milli sanayi kapitalizmi esas olarak gelişmediğinden feodalizm tasfiye edilmemiş, aksine emperyalizm ve komprador tekelci kapitalizm ile kaynaşarak yaygın kalıntılar halinde köylülüğü ezmeye devam etmiştir. Siyasal özgürlük hala kazanılamamıştır. Proleterya önderliğindeki ulusal demokratik halk devrimi genel olarak kapitalizmi değil, yalnızca emperyalizmin uzantısı niteliğindeki ve bu yüzden feodalizmle birlikte üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel teşkil eden (komprador) tekelci kapitalizmi tasfiyeyi amaçlar. Çağımızda genel olarak her türlü kapitalizm zamanını doldurmuş olmakla birlikte, ülkemizin yarı-sömürge, yarı feodal yapısı göz önüne alındığında, emperyalizm ve feodalizmle bağları koparılmış bir milli kapitalizm daha bir süre ilerici bir rol oynamaya devam edecektir. Bu kapitalizmi adım adım tasfiye edecek olan proletaryanın sosyalist devrimidir.

Ülkemizde demokratik devrim süreci belli başlı şu aşamalardan geçerek gelişti :

Merkezi feodal Osmanlı despotluğunda

burjuva demokratik fikirlerin ilk şekillenmeye başlaması 19. yüzyıla rastlar. Bu dönem aynı zamanda ülkenin, sanayi devrimlerini gerçekleştirerek bir dünya ticaret ağı kurmayı başarmış bulunan ve hala serbest sanayi kapitalizmi çağını yaşadıkları için, bütün zorbalık, sömürü ve zulmüne rağmen, bütün dünyada objektif olarak ilerici bir rol oynamaya devam eden Batılı kapitalist ülkeler ile ekonomik bağlarının güçlenmeye başladığı ve buna bağlı olarak meta üretimi ve dolaşımında görülen bir canlılığın feodal sistemi parçalamaya başladığı bir dönemdir.

Ama, Türkiye'de burjuva demokratik devrim süreci esas olarak, ülkenin emperyalizmin hakimiyeti altına girdiği bir dönemde patlak veren 1908 «Jön Türk» Devrimi ile başladı.

1905 Rus Devrimi birçok Doğu Avrupa ve Asya ülkesini etkiledi. Ve bu ülkelerdeki halkların demokratik hareketine yeni bir itilim kazandırdı. Bu devrimin dalgalarının etkisi altında, o zaman Osmanlı Devletinin sınırları içinde bulunan Balkanlarda, çeşitli ezilen milletlerin milli kurtuluş mücadeleleri hızlandı ve Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde feodal des-

potluğa karşı yerel halk ayaklanmaları, grevler (özellikle maden işletmelerinde) ve benzeri hareketler yaygınlaştı. İşte 1908 «Jön Türk» Devrimi milli ticaret burjuvazisi tarafından yönlendirilen ordu içindeki bir devrimci hareketin, bu hareketlerden destek alarak ve onlara dayanarak başarıya ulaşmasıyla gerçekleşti. Ancak 1908 Devrimi geniş halk yığınlarının devrime kendi talepleri uğruna bizzat savaşarak geniş ölçüde katıldığı ve damgasını vurduğu güçlü bir halk devrimi niteliği taşımıyordu. Bu yüzden, sonuçta saltanatın yanı sıra göstermelik bir anayasa ve meclisin kurulmasına yol açmakla birlikte ülkenin yarı-sömürge (yüzde 90 sömürge-Lenin) ve feodal, yarı-feodal yapısı değişmeden kaldı. 1908 Devrimi emperyalizme ve feodalizme darbe vurmayı başaramayan eski tipte cılız ve güçsüz bir burjuva devrimiydi.

«Jön Türk»lerin partisi olan «İttihat ve Terakki» iktidardan pay aldıktan sonra, emperyalistler ve feodallerle tamamen uzlaştı ve giderek onların aleti haline geldi. Bu durum temsil ettiği, oldukça palazlanmış ve zaten emperyalizmle sıkı bağları olan milli burjuva ke-

simlerin (tefeci-ticaret burjuvazisi) iktidarın kendilerine sağladığı imkanlardan yararlanarak hızla kompradorlaşmasına yakından bağlıydı. Böylece «İttihat ve Terakki» yönetimi daha iktidarı ele geçirir geçirmez kendilerine dayanarak iktidara geldiği ezilen Balkan milletlerinin ulusal kurtuluş mücadeleleri ve işçi sınıfı ve halk hareketine karşı alabildiğine saldırdı. Komprador-feodal zorbalık düzeninin bir parçası haline geldi ve sonunda ülkeyi Alman emperyalistlerinin safında bir piyon olarak Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşına soktu.

Savaş sonunda Alman emperyalizminin başını çektiği ve Türkiye'nin de saflarında yer aldığı emperyalist blok yenilgiye uğrayınca; ülkemiz, galip emperyalist devletler ve onların kuklası Yunan gericiliği tarafından işgal edilerek sömürge, yarı-sömürge bir ülke haline geldi.

Bu duruma bağlı olarak, Anadolu'nun çeşitli milliyetlerden halkının emperyalist düşmana ve onun yerli ve yabancı yardakçılarına karşı yürüttüğü milli bağımsızlık savaşı başladı ve hızla gelişti. Halkımız elde silah yıllarca mücadele ederek ve pek çok fedakarlığa kat-

lanarak emperyalist işgalcileri ve onların kuklası Yunan gericilerini ülkeden kovdu.

Ulusal Kurtuluş Savaşı, milli burjuvazi önderliğinde yürütülen, milli devrimci bir savaş, aynı zamanda da tamamlanmamış bir burjuva devrimiydi. Bu savaş sonunda emperyalist işgale son verilmekle birlikte burjuva-feodal önderlik nedeniyle devrim ileri götürülemedi ve ülkenin toplumsal ve ekonomik yapısı esasta değişmeden kaldı. Meşruti monarşi yıkıldı ve yerine bir feodal-burjuva cumhuriyet kuruldu; ama bu, feodalizme karşı bir mücadeleyi ifade etmiyordu. Çünkü Kemalist devrim daha sonraki gelişmesiyle işçilere ve köylülere karşı, bir toprak devrimi ihtimaline karşı yöneldi. Ülkemiz üzerinde emperyalizmin milli baskısı devam ederken, bu baskı ezilen millet ve milliyetler üzerinde Türk hakim sınıflarının da katılmasıyla katmerli ve çok daha vahşice uygulandı. Milli Kurtuluş Savaşı içinde elde edilen anti-emperyalist kazançlar sayesinde ülkenin siyasi bağımsızlığı sağlandı ve bir ölçüde güçlendirildi. Ancak Kemalist burjuvazinin giderek kompradorlaşmasına bağlı olarak, bu siyasi bağımsızlık zamanla iyice yoz-

laştı. Mevcut yarı-sömürge durumu süreç içinde daha da pekişti ve devlet adım adım faşistleştirildi.

Bu faşistleştirmenin gerçekleştirilmesine yol açan başlıca nedenler, şöyle sıralanabilir :

Birincisi, Kemalist burjuvazi iyice komprador laşarak finans-kapital gericiliğinin aleti haline gelmişti. İkincisi, ülkede meta ekonomisi ve kapitalizmin, sınırlı da olsa, belli bir gelişme kaydetmesine bağlı olarak işçi hareketi gelişiyor, köylülüğü siyasi hayatın dışında tutan feodal zincirler aşınıyor ve feodal parçalanmışlık ortadan kalkmaya başlıyordu. Bu durumda Kemalistlerin burjuva-feodal diktatörlüklerini tahkim etmek ve özellikle 1929'da patlak veren büyük buhranın yükünü halk kitlelerinin sırtına daha kolay yıkabilmek için, kapitalizm şartlarında kitleleri zor yoluyla zaptetmek amacıyla geliştirilmiş yöntemlere ve bunların bir sistemleştirilmesi olan faşizme duydukları ihtiyaç artmaktaydı. Böylece büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşizm eğilimi güç kazandı ve burjuva-feodal diktatörlük, faşist kurumlarla tahkim edilerek yukar-

dan aşağı faşist-feodal diktatörlük haline getirildi.

Kemalist faşist-feodal diktatörlük altında işçi, köylü, diğer emekçi yığınları ve ezilen Kürt milleti, her türlü demokratik ve siyasi haktan yoksun olarak insafsız bir sömürü, baskı ve zulme tabi tutuldular.

Buna karşılık başta proleterya olmak üzere geniş emekçi yığınları Kemalist burjuva-feodal diktatörlüğe karşı sürekli mücadele ettiler. Bu mücadele özellikle devletin faşist bir karakter kazandığı 1930'lardan bu yana daha da şiddetlendi. Faşist-feodal diktatörlük, o zamandan bu yana görünüşte birçok değişiklik geçirmesine rağmen (bunlar arasında başlıca 1946'daki «demokratikleşme» güldürüsü, 27 Mayıs 1960'daki komprador-feodal klikler arasında hükümetin el değiştirmesine yol açan eskeri darbe, 12 Mart'ın yarı-askeri, yarı-parlamenter «ara rejim»i sayılabilir) varlığını sürdürmeye ve emekçi yığınlarını ezmeye devam etti. Milli Kurtuluş Savaşı yıllarından beri Türkiye'de siyasi bir rejim olarak burjuva demokrasisi hiç yaşanmadı. Emekçi halk zorlu mücadeleler sonunda faşist diktatörlük altında bir

kısım demokratik hakları hakim sınıflardan koparıp aldıysa da, onları ancak zor yoluyla, kanı ve canı pahasına savunarak kullanabildi. Hakim sınıflar, şartlar kendileri için müsait hale gelir gelmez, bunları yeniden gaspetti ve faşist-feodal diktatörlüğü pekiştirdi. Günümüzde de durum böyledir. 1970'lerin ortalarından beri yükselen halk hareketi bugün bir takım demokratik mevziler elde etmiş bulunmaktadır. Ancak mevcut en küçük demokratik hakkın bile kullanılması zorlu mücadelelerle, hakim sınıfların faşist terörü etkisiz kılındığı ölçüde mümkündür. Bu yüzden bugün faşist diktatörlüğün halka karşı yürüttüğü mücadelede en etkin yandaşlarından biri de, halkın mücadelesini saptırma ve pasifize etme görevini yüklenmiş olan her türden reformizmdir. Halkımızın faşizme karşı yürüttüğü onlarca yıllık mücadele faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin reformizme karşı mücadeleden ayrılamayacağını sayısız deneylerle göstermiştir. Bütün oportünist ve revizyonistlerin iddia ettiğinin aksine reformizm, faşizmin alternatifi değil, onun koltuk değneğidir.

DEVRİMCİ PROLETARYA HALK SAVAŞININ ÖNCÜSÜDÜR

III

Mevcut komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğü, barışçıl yoldan yerini demokratik halk diktatörlüğüne bırakamaz.

Devrimci durumun olgunlaşmasına paralel olarak, barışçıl mücadele yöntemleri giderek yetersiz kalır, kitlelerin yükselen mücadelesi ve artan gücü gericiliğin baskısına yeni mücadele yöntemleriyle karşı konulmasını zorunlu kılar. Kitle mücadelesinin en üst yöntemi ise zor ve şiddet yöntemidir ve bu yolda halkın devrimci mücadelesi, iktidar hedefine doğrudan yönelir. Marksist-Leninist Parti, kitle mücadelesinin aldığı yeni boyutlara ve ortaya koyduğu yeni görev ve mücadele biçimlerine uygun olarak yeni mücadele yöntemlerini sistemleştirir, örgütler ve bunlar aracılığıyla gericiliğe düzenli ve yıkıcı darbeler vurur.

Günümüzde yerli gericilik emperyalizmin desteğiyle taktik açıdan oldukça güçlü bir milli

tarist aygıt oluşturmuştur. Emperyalistler devrimci güçlerin kazanacağı başarıları ezmeye hazır olarak beklemektedirler. Onlar, ülkemiz üzerindeki sömürülerinden vazgeçmeyecek gelişen devrimci mücadele karşısında gericiliğe yardım ve desteklerini artıracak, ülkemize doğrudan müdahalelerde bulunabileceklerdir. Bu şartlarda, tayin edici bir etken olarak ülkenin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı ve ekonomisinin aşırı dengesizliği de göz önüne alındığında, iktidarı ele geçirmek üzere ayağa kalkan kitlelerin silahlı mücadelesi gerici iktidarı ezebilecek güce erişinceye kadar Türkiye Devrimi uzun süreli devrimci bir halk savaşı biçiminde gelişecektir.

Mevcut şartlarda Türkiye devriminin yolunun genel çizgisi, toprak devrimini yürüterek ve köylü bölgelerde tahkim edilmiş üslere dayanılarak kırlardan şehirlere doğru gelişen halk savaşı yoluyla iktidarın parça parça alınması çizgisidir. Marksist-Leninist Parti, bu çizgiyi esas alacaktır. Ama o, elbette ilerde ortaya çıkabilecek özel bir durumda şartlar değişir ve merkezi iktidarın bir hamlede devrilme imkanı doğarsa, bu imkandan da yararlan-

mayı reddetmiyecektir.

Devrimde proletaryanın üç temel silahından birisi ve en önemlisi olan Marksist-Leninist Partinin yanında, onun, ikinci bir temel silahı da birleşik cephedir. Devrimin başarısı, doğru Marksist-Leninist bir önderlik altında, onun yok etmeyi hedef aldığı güçlere karşı, tutarlı ya da turarsız bir mücadele potansiyeli taşıyan bütün sınıf ve tabakaları birleştirebilecek ve mücadeleye seferber edebilecek bir cephenin oluşturulmasına bağlıdır. Ulusal demokratik halk devriminde proletaryanın cephe siyaseti, işçi-köylü temel ittifakını gerçekleştirmek, bu temel üzerinde şehir küçük burjuvazisini devrimci saflara kazanmak ve milli burjuvazi ile devrimci mücadeleye katıldığı sürece ittifak kurmak siyasetinden oluşur. Marksist-Leninist hareket cephe siyasetini hayata geçirirken ne temel hedeflerini ne de mücadelesiz birlik olmayacağı gerçeğini bir an bile gözden kaçırmayacaktır.

Halkın silahlandırılması yolu ile oluşturulacak ve köylülüğün temel insan gücünü teşkil edeceği halk ordusu, karşı-devrimci silahlı kuvvetlerin imhası, devrimci-demokratik

halk iktidarının kurulması, ülke çapına yayılarak pekiştirilmesi ve devrimin kazançlarının savunulmasının aracıdır. Halk ordusu üretimden kopuk ve zorba bir ordu değil, ama, üretime katılan ve kendi içinde demokratik bir ordudur. Böyle bir ordu, devrimin zafere ulaştırılması ve sürdürülmesinde proletaryanın vazgeçemeyeceği üçüncü temel silahıdır.

DEVRİMCİ PROLETARYANIN DEVRİMİMİZİN BUGÜN İÇİN BULUNDUGU AŞAMADA SAVUNDUĞU VE DEMOKRATİK HALK İKTİDARI ALTINDA GERÇEKLEŞTİRİLECEK TEMEL TALEPLER

IV

Devrimci proletaryanın önderliğinde halk savaşı yoluyla komprador burjuvazi ve toprak ağalarının gerici-faşist diktatörlüğünün yıkılmasıyla kurulacak olan demokratik halk diktatörlüğü; halk tarafından seçilen, onlar tarafından denetlenen ve gerektiğinde görevden alınan her kademedeki halk meclislerinin demokratik merkeziyetçilik esasına göre örgütlenmesi temeline dayanan ve proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimini teşkil eden bütün halk sınıf ve tabakalarının komprador tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve onların uşakları üzerindeki birleşik diktatörlüğüdür.

Demokratik halk iktidarı şu temel talepleri gerçekleştirecektir :

Siyasi alanda :

1) Komprador-feodal devlet ve düzenin bütün kalıntıları tasfiye edilecek, emperyalistler ve gericiler tarafından yapılacak, onu tekrar canlandırmaya yönelik bütün girişimler işçi sınıfı, halk ve onların diktatörlüğü tarafından ezilecektir.

2) Ekonomik, askeri, diplomatik, siyasi, hangi alanda olursa olsun emperyalistlerle (ve sosyal-emperyalistlerle) imzalanmış olan kölelik anlaşmaları ve onlara verilmiş bütün imtiyazlar kaldırılacak; ülkemiz toprakları üzerinde tek bir emperyalist askeri birlik ve üs bırakılmayacaktır.

3) Demokratik halk iktidarı altında halk sınıf ve tabakalarına tam bir siyasi özgürlük (söz, basın, toplanma ve örgütlenme özgürlüğü) sağlanacaktır. Bir avuç komprador-feodal ve onların uşakları dışında kalan her yurttaş, kadın veya erkek, milliyet farkı gözetilmeksizin eşit haklara sahip olacak ve bu hakların kullanılması güvence altına alınacaktır. Din ve vicdan özgürlüğü saygı görecektir.

4) Ulusal savunma sistemi, halk ordusu

ve halk milisleri yoluyla halkın silahlandırılmasına dayanacaktır.

5) Demokratik halk iktidarının kurulmasına bağlı olarak, ülkemiz üzerindeki emperyalizmin milli baskısı tasfiye edilecek, ezilen Kürt milletinin bir referandumla ulusal kaderini tayin hakkı gerçekleşecektir. Demokratik halk iktidarı bütün azınlık milliyetler için tam bir hak ve dil eşitliğini gerçekleştirecektir.

Ulusal kaderini tayin hakkı konusunda, Türk milliyetine mensup proleter devrimciler propagandalarında ayrılma hakkının savunulmasını esas alırken, başta Kürt proleter devrimcileri olmak üzere bütün ezilen milliyetlere mensup proleter devrimciler propagandalarını emperyalizme ve gericiliğe karşı çeşitli milliyetlerden işçiler ve halkın birliğinin savunulmasını esas alarak yürütmelidirler.

Eğer ezilen Kürt milleti tercihini aynı devlet içinde kalmaktan yana yaparsa, Marksist-Leninist Parti, bu takdirde demokratik merkeziyetçiliğe dayanan bölgesel özerklik statüsünü savunur.

6) Kendi gücüne güven ilkesini uygulayacak olan demokratik halk iktidarı bütün

dünyadaki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini destekleyecek, başta Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti olmak üzere sosyalist ülkelerle sarsılmaz bir dostluk kuracak, anti-emperyalist ve demokratik ülkelerle dayanışma halinde bulunacak ve emperyalistlerin kendisi hakkında besledikleri niyetler konusunda bir an bile hayale kapılmadan, bütün ülkelerle toprak bütünlüğüne ve egemenliğe karşılıklı saygı, saldırmazlık, iç işlere karışmama, eşitlik ve barış içinde bir arada yaşama temelinde iyi ilişkiler geliştirmeye çalışacaktır.

Ekonomik Alanda :

7) Ekonomi, işçi ve köylülerin yararına yeniden örgütlenecek ve dış ticaret, bankacılık ve sigortacılık yeni demokratik devlet tekeli altına alınacaktır. Emperyalist devletlere olan bütün borçlar iptal edilecek, emperyalistlere ve komprador tekelci burjuvaziye ait bütün banka ve sanayi işletmeleri ile her türlü mala demokratik halk diktatörlüğü tarafından el konacaktır. El konulan büyük işletmeler sosyalist ekonominin ilk dayanak noktaları haline getirilecektir.

8) Emperyalizm ve komprador tekelci kapitalizmin yanı sıra köylülüğü ezen feodal kalıntıların kökünün kazınması için, yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisi ve tefecilik kaldırılacak; tazminatsız olarak el konulan toprak ağalarının ellerindeki topraklar, devletin elindeki topraklarla birlikte, köylü komiteleri aracılığıyla köylüye dağıtılacak; köylülerin bankalara ve tefecilere olan tüm borçları iptal edilecek, dolaylı ve dolaysız olarak sırtlarına yüklenmiş bulunan ağır vergi yükü kaldırılacaktır.

Toprağın alım satımı yasaklanacak; demokratik halk iktidarı, kırlarda sosyalist ekonominin ilk örnekleri ve dayanak noktaları olarak kollektif çiftlikler örgütleyecek, bireysel köylü işletmelerinin kooperatif ve giderek daha üst düzeyde kollektif işletmeler içinde birleşmesini kesinlikle hiç bir zor yöntemi kullanmadan teşvik edecektir.

Toprak ağalarının ve komprador-feodal devletin elindeki bütün tarım makine ve aletleri, tohumluk, gübre, ilaca vb. el konacak; bunlar demokratik halk iktidarı tarafından kurulacak «Tarım Araçları Merkezleri»nde top-

lanacak ve köylü komiteleri aracılığıyla, köylülerin bunlardan yararlanması sağlanacaktır.

9) Kendi başına ele alındığında en tam bir demokratik devrim, en iyi çalışma koşulları, en geniş siyasi özgürlüğün bile proletaryayı kapitalist sömürünün zincirlerinden kurtaramayacağının ama, onun gücünü toplamasını ve bu zincirleri kırmasını sağlayacak şartları yaratacağının bilincinde olan Marksist-Leninist Parti, proletaryanın kapitalizm koşulları altında savaş gücünü artırmak ve kendisini çürüme ve yozlaşmadan korumak için şu talepleri savunur ve bunların demokratik halk iktidarı altında eksiksiz bir biçimde gerçekleştirilmesini sağlar.

a — Devrimci proletaryanın her türlü sınıf örgütü, sınıf sendikaları, fabrika komiteleri vb. için —uluslarası alanı da kapsayan— tam özgürlük.

b — Fabrika komiteleri aracılığıyla özel mülkiyete tabi fabrika ve iş yerleri üzerinde proletaryanın denetimi.

c — En çok sekiz saatlik iş gününün tarım dahil, bütün iş yerlerini kapsayacak şekilde genelleştirilmesi; haftada iki gün ve yıl-

da bir ay ücretli dinlenme hakkı.

d — Sınırsız grev ve genel grev hakkı; lokavtın yasaklanması.

e — Bütün işyerlerinde hastalık ve kazalara karşı önleyici tedbirler ve sağlığa uygun çalışma şartları; karşılığı yeni demokratik devlet ve kapitalistler tarafından ödenen sigorta, tazminat ve emekli aylığı uygulamaları ve bunların genelleştirilmesi.

f — Kadın ve on sekiz yaşından küçük gençler için altı saatlık işgünü; gece çalıştırma yasağı; on altı yaşından küçük çocukların kapitalist sömürüye tabi tutulmasının ve feodal bir kalıntı olan çıraklığın yasaklanması.

9 — Eşit işe eşit ücret.

h — Kadın emeğinin kadın sağlığına zararlı sanayilerde yasaklanması.

i — İşçilere sağlığa uygun barınma koşullarının sağlanması.

j — Bir işçi ailesinin insanca yaşamasını sağlayacak genel asgari ücret.

k — İşçiler üzerinde feodal sömürü kalıntılarına son verilmesi.

10) Şehir küçük burjuvazisinin elindeki küçük işletmeler korunacak, bunların kopera-

tifler içinde birleşmeleri teşvik edilecektir.

11) Devrimin bu aşamasında, emperyalist ve feodal sömürünün gerçekleşmesinin aracı olmadıkları, devrime, halk iktidarına ve milli ekonomiye karşı çıkmadıkları ve zarar vermedikleri sürece orta burjuvazinin elindeki işletme ve mallara dokunulmayacak; aksine bunlar korunacak ve demokratik halk iktidarı ve işçi komitelerinin denetimi altında, belirli sınırlar içinde gelişmeleri teşvik edilecektir.

Kültürel ve Diğer Alanlarda :

12) Halk demokrasisi kültürü, kitlevi nitelik taşıyan, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal bir kültür olacak; bilim, sanat ve edebiyat halka hizmet edecektir.

13) Ulusal, demokratik ve halkçı bir eğitim sistemi kurulacak; teorik eğitim, üretici çalışmayla birleştirilecektir. Eğitim, geniş halk kitlelerini devrim mücadelesine sevk etmenin bir aracı olacaktır.

14) Bütün uluslar, milliyetler, okullarda, mahkemelerde ve diğer yerlerde kendi dillerini özgürce kullanabileceklerdir. Demokratik halk iktidarı bütün ulusal kültür ve diller üzerinde-

ki her türlü baskıya son verecek, onların gelişip açılmalarının şartlarını yaratacaktır.

15) Hukuk sistemi değiştirilecek, yargı yetkisi çeşitli düzeylerdeki halk meclislerine karşı sorumlu olan halk mahkemeleri tarafından kullanılacaktır.

16) Halk sağlığını güvence altına alan geniş bir sağlık sistemi kurulacak; yaşama koşulları iyileştirilecek; ve halka, sağlığa uygun barınma koşulları sağlanacaktır.

Devrimci proletarya hareketi, demokratik devrim dönemi boyunca, yukarıda sayılan siyasi, ekonomik, kültürel ve diğer temel taleplerin gerçekleşmesi için proletarya ve emekçi yığınlar tarafından yürütülen bütün günlük mücadeleleri destekler, örgütler ve onları devrim yoluna kanalize eder.

MARKSİZM — LENİNİZM VE GENÇLİK, KADIN VE AYDINLAR SORUNU KARŞISINDA TAVIR

V

Gençliği kazanmanın geleceği kazanmak demek olduğunun bilincinde olan devrimci proletarya hareketi, burjuva-feodal düzen ve ideolojilerin, başta işçi gençlik olmak üzere, halk gençliği üzerindeki yozlaştırıcı ve zehirleyici etkisine karşı her yolla savaşacaktır. Onu, maddi manevi özlemlerini ve ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak ve bu ihtiyaçlardan hareket ederek devrimci insiyatifini sürekli gelistirecek biçimde Marksist - Leninist önderlik altında örgütleyecek, gençliğin sonsuz devrimci enerjisini, işçi ve diğer emekçi yığınların enerjisiyle birleştirecek ve gerçek kurtuluşun yolunu göstererek devrim yolunda seferber edecektir.

Mevcut burjuva-feodal düzen kadını köleştirmekte, aşağılamakta, yeteneklerini körletmekte ve ikinci sınıf bir insan durumuna getirmektedir. Oysa devrimci mücadele ve ha-

yat, onun, ana ve kadın olarak mevcut düzenin kendisine ve çocuklarına hazırladığı kötü gelecekten, haksızlıktan, sömürü ve zulümden olağanüstü nefret ettiğini, yüksek bir devrimci ruha ve kararlılığa sahip olduğunu ve şartlar olumlu olduğunda toplumsal hayatın her alanında büyük başarılar kazandığını her gün göstermeye devam ediyor.

Kadının tam kurtuluşu davası, proletaryanın kurtuluşundan, sömürü ve baskının olmadığı yeni bir dünyanın yaratılması büyük davasından ayrılamaz. Proleter devrimci hareket, kadının kurtuluşu konusundaki burjuva-revizyonist teorilere karşı sürekli mücadele ederek, emekçi kadını Marksist-Leninist önderlik altında örgütleyecek ve onun davası ve mücadelesini, proletarya ve diğer emekçi kitlelerin davası ve mücadelesiyle birleştirecektir.

Bugün eğitim, kültür, bilim, sanat ve edebiyat alanları her türden burjuva revizyonist ve feodal ideolojilerin (faşist, liberal, sosyal-demokrat, modern revizyonist —Titocu, Kruşçevci, «Euro-komünist», «Üç Dünyacı»— dinci vb.) yozlaştırıcı etkisi altında, halk yı-

ğınlarını uyuşturmanın ve onları kompradorfeodal düzenin itaatkâr köleleri haline getirmenin araçları halindedir. Bütün bu alanlarda çalışan emekçiler, mevcut düzenin bütün diğer kötülüklerinin yanı sıra, onun bu özelliğinden dolayı ayrıca hoşnutsuzdurlar. Onlar, eğitim, kültür, bilim, sanat ve edebiyatın proletarya ve diğer emekçi halkın yararına olmasını, maddi ve manevi bakımdan insanın ve toplumun çürümesinin değil, gelişmesinin aracı olmasını istiyorlar.

Devrimci proletarya hareketi, eğitim, kültür, bilim, sanat ve edebiyat alanlarını sınıf mücadelesinin ideolojik planda yürütüldüğü, Marksizm-Leninizm ile her türden burjuva-revizyonist ve gerici ideolojinin kıyasıya mücadele ettiği alanlar olarak görür. O, Marksizm-Leninizmin bütün bu alanlarda egemen olması ve onların sonsuza kadar gelişip açılmaları için proletarya devriminin zorunluluğunun bilincinde olarak; eğitim, bilim, kültür, sanat ve edebiyat emekçilerini günlük mücadeleleri içinde Marksist - Leninist önderlik altında örgütleyecek ve yönetecektir.

DEVRİMCİ PROLETARYANIN GÜNÜMÜZDEKİ GÖREVLERİ

VI

Çağımız, emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Günümüz dünyası, kapitalizmin genel buhranının derinleştiği, çağımızın belli başlı bütün çelişmelerinin keskinleştiği, büyük bir ekonomik ve siyasi buhranın kapitalist-emperyalist (revizyonist ülkelerin de dahil olduğu) sistemi oluşturan bütün ülkeleri pençesine aldığı, bütün bu ülkelerde proletarya, halklar ve ezilen milletlerin her geçen gün daha fazla emperyalizme, sömürü, baskı ve zulme karşı başkaldırdığı ve başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler arasındaki dünya hakimiyeti mücadelesinin yeni bir savaş tehlikesini her geçen gün daha fazla gündeme getirdiği bir dünyadır.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında kapitalist - emperyalist dünya, Amerikan emperyalizminin tartışmasız üstünlüğüne dayanan nispi bir ««istikrar» dönemi yaşadı. Savaş yıllarında ulusal ve sosyal kurtuluşlarını gerçek-

leştirememiş halkların kabaran mücadeleleri geniş ölçüde bastırılmış ve bütün emperyalist ülkeler Amerikan emperyalizminin hakimiyetini kabul ederek onun etrafında toplanmışlardı. Ama emperyalizmin tabiatı gereği, bu «istikrar», istikrarsızlığı; bu «denge», dengesizliği bağrında taşıyordu. Nitekim, özellikle 1960'lardan bu yana başta Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları olmak üzere, tüm emperyalist dünyada proletarya, halklar ve ezilen milletlerin gelişen mücadelesi, emperyalistler arası eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasasının Amerikan emperyalizminin üstünlüğünü sarsması, Sovyetler Birliği'nde ve Avrupa'nın, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti dışında kalan diğer halk demokrasisi ülkelerinde kapitalizmin restorasyonu sonucu, Sovyetler Birliği'nin oldukça geniş bir nüfuz alanına sahip emperyalist bir süper devlet olarak dünya sahnesine çıkması ve dünya hegemonyası peşinde koşmaya başlaması; bütün bunlar dünyanın çehresini kısa zamanda değiştirdi ve günümüzdeki duruma yol açtı.

Bugün dünya halklarının baş düşmanı ve dünya karşı-devrim cephesinin temel direkleri

iki emperyalist süper devlettir. İki süper devlet, diğer emperyalistleri ve her türden gericileri çevrelerinde toplayarak sosyalist ve diğer ilerici-demokratik ülkelere, cephe gerisinde başkaldıran proletarya, halklar ve ezilen milletlere karşı işbirliği içinde amansız bir mücadele verirken; diğer yandan da dünyanın her köşesinde kendi aralarında nüfuz ve hegemonya alanlarını paylaşmak için kapışmakta ve her türlü araçla birbirlerinin nüfuz alanlarına el atmaktadırlar. İki süper devlet, aynı zamanda günümüzde esas savaş kaynağını teşkil ediyor.

Günümüzde, hem devrim, hem savaş etkenleri birlikte yükseliyor. Ama uzun bir zamandan bu yana dünyada esas akım devrimdir. Eğer gelişen devrim akımı savaşı önleyemezse, patlak verecek olan savaş bu akımı daha da güçlendirecektir. Ya devrim savaşı önler, ya savaş devrime yol açar.

Sosyalizmle kapitalizm arasındaki mücadelede ifadesini bulan iki ayrı dünyanın mevcut olduğu günümüzde iki cephe karşı karşıya durmaktadır. Bir yanda emperyalist burjuvazi, komprador-feodal gericiliğin ve onla-

rın yardakçılarının oluşturduğu dünya karşı-devrim cephesi; diğer yanda proletarya, halklar, ezilen milletler ve onların hüküm sürdüğü ülkelerden oluşan dünya devrim cephesi. Çağımızda dünya devriminin önde ve temel gücü proletarya; onun temel müttefiki ise ezilen halklardır. Çağımızın niteliği değişmedikçe, dünya sosyalist devrim sürecinin temel çelişmesi (kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişme) değişmedikçe, Lenin ve Stalin tarafından tespit edilmiş olan bu gerçek de değişmeyecektir. Bu, aynı zamanda çağımızın gerçeğinden ve onun temel çelişmesinden kaynaklanan dört belli başlı çelişmenin de (sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler, emperyalist ülkelerdeki proletarya ile burjuvazi, emperyalizmle ezilen halklar ve emperyalistlerin kendi aralarındaki) değişmediği, bunlardan herhangi birinin ortadan kalkmadığı ve dolaylı ya da dolaysız olarak hepsi de devrime yol açan bu çelişmelerden herhangi birinin diğerine feda edilemeyeceği anlamına gelir.

Günümüzde emperyalizmin de niteliği değişmiş değildir. Bütün emperyalistler bugün de halkların düşmanlarıdırlar ve sonuna ka-

dar öyle kalmaya devam edeceklerdir. Proletarya ve halklar uluslararası planda mızrağın sivri ucunu iki emperyalist süper devlete yöneltmelidirler. Ama bu, diğerlerinin ittifak yapılacak «dostlar» olduğu anlamına gelmez. Aynı şekilde emperyalizmin müttefiki komprador burjuvazi ve feodal toprak ağaları da düşman olarak kalmaya devam etmektedirler. Bunlar gayri-milli sınıflardır, ulusun ve halkın çıkarlarını değil emperyalizmin ve parababalarının çıkarlarını düşünürler. Emperyalizm le ulus arasındaki çelişmenin işgal ve benzeri bir durum nedeniyle ön plana çıkmadığı, görünüşte de olsa siyasi bağımsızlığına sahip yarı-sömürge ülkelerde, içte (o ülkedeki devrim süreci gözönüne alındığında) • baş düşman başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler tarafından desteklenen bu komprador - feodal gericilik ve onların eğemenlik aracı olan faşist diktatörlüktür. Bu gibi ülkelerde iki süper devlete ve emperyalizme darbe vurmanın gerçek yolu bu mücadeleye sarılmaktan geçer.

Günümüzdeki iki süper devlet arasındaki ilişki de değişmemiştir. Dün olduğu gibi bu-

Halle Zweigbibl.

gün de onlar yayılmacı ve hegemonyacı politikaları, NATO ve Varşova Paktı gibi askeri blokları, tehlikeli boyutlara varan silahlanmalarıyla proletarya ve halklar için aynı ölçüde tehlikeli ve saldırgandırlar. İki emperyalist süper devletin ikisi de esas savaş kundakçısı olmaya devam ediyor. Emperyalistler arasındaki eşit olmayan gelişme yasası bugün de varlığını sürdürmeye ve iki süper devletin safları da dahil olmak üzere emperyalist dünyada karşılıklar yaratmaya devam etmekle birlikte, bu, ikisinden birinin «yükselme», diğerinin «çöküş» halinde olduğu anlamına gelmiyor. Çağımızda yükselen, dünya halklarının devrimci mücadelesidir; adım adım çöken, ama çöktüğü ölçüde saldırganlaşan ise, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmdir. Devrimci proletaryanın bugün dünyanın her yerinde kendine esas alması gereken gelişme budur.

Lenin, «oldukça 'yeni' her sorun, olaylardaki umulmadık her değişiklik, ki bu değişiklik gelişimin temel çizgisini önemsiz bir ölçüde ve çok kısa bir zaman için değiştirmiş dahi olsa, revizyonizmin şu ya da bu türünün doğmasına neden olur» diyordu. Bu gerçek, Lenin'den

bu yana birçok defa doğrulamıştır. Titocu ve Kruşçevci revizyonistlerden sonra günümüzde de «Üç Dünya Teorisi» gibi, modern revizyonizmin yeni türlerinin doğduğunu görüyoruz. Her türden revizyonizm, reformizm vb. akım Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini çarpıtarak proletarya ve halkı devrim yolundan saptırarak, onların önünü kararlarak, devrimci mücadelenin safları içerisinde kof hayaller yayarak; emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve hertürden gericiliğe hizmet etmekte ve karşı-devrimci bir rol oynamaktadır. Devrimci proletarya her zaman olduğu gibi bugün de emperyalizme (sosyal emperyalizme) ve gericiliğe karşı mücadeleyi oportünizme ve revizyonizme karşı mücadeleyle birleştiriyor ve bu mücadele içinde saflarını sıklaştırıyor.

Ülkemiz Türkiye, Amerikan emperyalizminin hegemonyası ve Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılması altında bulunmaktadır. Ayrıca, iki süper devletin birinin ya da diğerinin etrafında kümelenmiş bütün diğer emperyalist ülkeler de (başta Almanya olmak üzere) ülkemizin sömürü ve yağmasına şu ya da bu ölçüde katılıyorlar. Onlar, hegemonyalarını,

yayılmalarını, sömürü ve yağmalarını gerçekleştirebilmek için, esas olarak, komprador tekelci burjuvazi ile feodal toprak ağalarına ve onların faşist-feodal diktatörlüğüne dayanıyor ve bu güçleri destekliyorlar.

Amerikan emperyalistlerinin ve diğer Batı Avrupalı emperyalistlerin komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla işbirliği halinde ülkemizi nasıl sömürdükleri ve yağmaladkları, faşist-feodal diktatörlüğü nasıl desteklediklerı öteden beri bilinir. İşte tıpkı diğer emperyalistler gibi Sovyet sosyal emperyalistleri ve onun etrafındaki diğer revizyonist ülkeler de aynı yöntemlerle; devletten devlete borçlandırma yoluyla köleleştirerek, doğrudan yatırımlara girişerek, bankalar aracılığıyla, özel iş adamları ve devletle kredi, ortak yatırım vb. anlaşmalara girerek, malî sermayenin gücü sayesinde eşit olmayan anlaşmalar imzalayıp imtiyazlar koparark, ekonomik yayılmasına dayanarak siyasî nüfuz elde etme peşinde koşarak ülkemizi sömürmekte ve yağmalamakta dırlar. Onlar da bu sömürü ve yağmalarını giderek artan ölçülerde gerçekleştirebilmek için ülkemizde mevcut komprador-feodal dü-

zenin devam etmesi zorunluluğunun bilincindedirler ve bu yüzden her başı sıkıştığında Amerikan emperyalistlerinin ve diğer emperyalistlerin yanı sıra faşist-feodal diktatörlüğün yardımına koşuyorlar. Onlar da bu diktatörlük içinde mevziler elde ediyor ve ülkede ekonomik, sayasî, kültürel, her alanda bağımlılık ilişkileri yaratıyorlar.

İşte bu şartlarda, devrimci proletaryanın devrimimizin bugün içinde bulunduğu dönemdeki baş (merkezî) görevi; özünde toprak devrimi olan ulusal demokratik halk devrimi görevine sarılarak işçi-köylü temel ittifakını kurmak ve bu temel üzerinde mevcut düzene karşı olan bütün güçlerle birleşerek halk savaşı yoluyla komprador burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliğini, onların faşist-feodal diktatörlükleriyle birlikte yerle bir ederek, işçi-köylü diktatörlüğünü gerçekleştirmektir. Bu durum, içte mücadelenin sivri ucunu komprador burjuvazi, toprak ağaları ve onların diktatörlüklerine yöneltmemizi ve içinde bulunduğumuz şartlarda anti-faşist, yurtsever halk cephesini inşaya önem vermemizi gerektiriyor. Günümüzde, ülkemizde başta iki süper

devlet olmak üzere tüm emperyalizme karşı gerçek bir mücadele vermenin ve dünya devrim cephesine katılmanın başka yolu yoktur.

Aynı mevcut şartlar, bugün içinde bulunduğumuz dönemde, ulusal demokratik halk devrimi programının (asgarî programın) herhangi bir taviz vermeden ve kısıtlamaya tabi tutulmadan savunulmasını gerektirmektedir. Ancak, devrimci proletarya demokratik devrimin bu döneminde baş çelişkinin komprodor burjuvazi ve toprak ağalarıyla (ve onların faşist-feodal diktatörlüğüyle) halk arasında olmasını göz önüne alarak, en geniş kitleleri mücadeleye seferber edebilmek için günlük propaganda ve ajitasyonunu en başta toprak meselesi olmak üzere, asgari programının özellikle iç gericiliği hedef olan maddelerini ön plana çıkararak yürütmek zorundadır.

DEVRİMCİ PROLETARYANIN BUGÜN VAROLAN BELLİ BAŞLI SİYASİ PARTİ VE AKIMLAR KARŞISINDAKİ TAVRI

VII

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist-feodal partileri: AP, MHP, MSP, CGP, DP ve T«K»P, TSİP, TİP'dir

İlk sayılanlar, ülkemizi hegemonyası altında bulunduran, faşist diktatörlüğü denetleyen ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarını esas olarak kendine bağlamış olan Amerikan emperyalizminin ve onun safında yer alan diğer emperyalistlerin uşağı komprador-feodal partilerdir. Bunların belli başlı fonksiyonu, «demokrasi» güldürüsünün aktörleri olarak halk yığınlarını aldatmak, halkın faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelesini saptırmak ve faşizme kitle tabanı yaratmaktır. Bu arada, bunlar, temsil ettikleri hakim sınıf kliklerinin devlet mekanizması içinde daha elverişli mevziler elde etmesine de hizmet ederler. Bütün dünyada ve ülkemizde kapitalizmin genel buhranı derinleştikçe halkın em-

peryalizme, faşizme ve feodalizme karşı mücadelesi de yükselmekte ve bu durumda sonlarının yaklaştığını hisseden komprodor — feodal hakim sınıflar, mevcut faşist diktatörlüğü daha gerici ve azgın biçimler altında sürdürebilmek için çaba harcamaktadırlar. Bu nedenle günümüzde bütün faşist — feodal partiler daha da gericileşirken özellikle MHP gibi bunların en azgınları hakim sınıfların gittikçe daha çok desteğini kazanarak güçlenmektedir. Devrimci proletarya hareketi tüm faşist-feodal partilere karşı mücadelesini yürütürken, bugün bu partiye karşı mücadeleye özel bir önem veriyor.

T«K»P, TİP, TSİP gibi partilere gelince, bunlar sosyal-faşist partilerdir. Diğerlerinden ayrıldıkları tek nokta, Sovyet sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapmaları ve suratlarında sosyalizm maskesi taşımalarıdır. Sovyet sosyal-emperyalizmi komprador-feodal hakim sınıflar içinde yarattığı bağımlılık ağlarını geliştirdikçe, bunların nasıl faşist-feodal diktatörlüğün ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını savunduğu her geçen

gün daha iyi ortaya çıkmaktadır. Bunlar, şimdiden elde ettikleri bütün mevzilerde yurtsever demokrat ve devrimci unsurlara karşı faşist terör uyguluyor ve örneğin denetimleri altındaki sendikalarda açıkça işçilere karşı patronun köpekliğini yapıyorlar. Bunlar, faşist-feodal diktatörlüğün işçi sınıfı ve demokratik halk hareketi içine saldığı ajanlardır.

Türkiye Kürdistan'ındaki «Özgürlük Yolu» hareketi de Kürt komprador-feodallerinin bu tip sosyal-faşist bir akımıdır.

CHP, millî burjuvazinin emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve feodalizm ile oldukça sıkı bağları olan ve onlarla uzlaşan üst (sağ) kesiminin reformist partisidir. Milli burjuvazinin bu kesimi, sınıf karakteri gereği, emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve feodalizmin ülke üzerindeki egemenliğinden zarar görse de, esas olarak işçi ve köylülerin devrimci mücadelesinden korktuğu için, işçilere ve köylülere karşı bu güçlerle birleşir ve çoğunlukla gelişen devrimci mücadele karşısında mevcut düzenin koltuk değneği görevini görür. Ama, bu arada, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm karşısında du-

rumunu güçlendirmeyi amaçlayan bir kısım reformcu talepleri ile sürmek ve savunmaktan da geri durmaz.

Bu niteliğiyle CHP, mücadelenin sivri ucunun iç gericiliğe yöneldiği ve devrimin bir işçi köylü devrimi olarak geliştiği günümüz koşullarında ittifak kurulacak değil, ama tecrit edilecek ve tarafsızlaştırılacak bir güç durumundadır. Nitekim, bugün pratikte de işçi ve köylülerin karşısında, buna karşılık faşist-feodal diktatörlüğün yanındadır ve yaydığı reformist hayallerle halkın gelişen devrimci mücadelesini yazlaştırmaya, pasifize etmeye çalışmaktadır.

CHP'nin niteliği konusunda devrimci proletarya bugün belli başlı iki yanlış görüşle mücadele etmelidir. Bunlardan birincisi, onu küçük burjuva demokrat bir parti gibi göstermeye çalışan ve bütün ittifaklar politikasını bu temel üzerinde inşa eden burjuva kuyrukçusu revizyonistlerin yaymaya çalıştığı görüştür. Bu görüşü yayanların başlıca amacı komprador-feodal düzen ve emperyalizmle uzlaşma girişimlerini aklamaktır. İkincisi ise görünüşte «sol» ama gerçekte, hiç de diğerinden

aşağı kalmayacak ölçüde sağ hatalara kaynaklık eden, CHP'nin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının «reformcu», «liberal» vb. kesiminin partisi olduğu yolundaki görüştür. Aslında CHP'yi bu şekilde nitelendirenler de, revizyonistlerin, millî burjuvazinin her şart altında, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı mücadele etmesi gereken devrimci bir sanayi burjuvazisi olması gerektiği şeklindeki görüşlerinin etkisi altındadırlar. Bu yüzden de CHP'nin düzenle uzlaştığını, düzeni savunduğunu görünce, onu komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi olarak nitelendirmekte; ama onun reformcu ve düzenle çelişen yanlarını da inkâr edemediklerinden, bu kez komprador burjuvazi ve toprak ağalarına onlarda bulunmayan özellikler atfetmektedirler. İlerde şartların değiştiği bir dönemde millî burjuvazinin bu kesiminin emperyalizmle çelişkileri şiddetlense ve onunla ittifakın şartları doğsa, bu görüşleri taşıyanlar bu kez de komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla ittifakın teorisini yapmaya başlayacaklardır.

Millî burjuvazinin aşağı kesimlerinin ve

küçük-burjuvazinin siyasî akımları ise, «Devrimci Yol», TBP, SDP, TEP, TİKP, VP ve KSD vb. partiler ve çeşitli siyasî akımlardan oluşur. Bunların hemen hepsi sınıflarıyla kaynaşmamış, sürekli yalpalayan, revizyonizmin ve reformizmin kuvvetli etkisi altında, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve komprador feodal düzenle şu veya bu ölçüde uzlaşan akımlardır.

Bugün bunlardan hemen hiç biri devrimci proletaryanın emperyalizme (sosyal-emperyalizme) komprador kapitalizme ve feodalizme karşı nispeten kalıcı ittifaklar kurabileceği devrimci ve demokrat bir güç olma özelliğini göstermiyor. Bununla birlikte, özellikle örneğin Devrimci Yol gibi bazılarıyla, düzene devrimci bir tarzda karşı çıktıkları, halk içinde demokrasinin gereklerini yerine getirdikleri ölçüde ittifak kurulabilir ve devrimci proletarya hareketi bu yolda sistemli çabalar harcamalıdır. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi bu haraketler genel olarak kendi sınıflarıyla önemli ölçüde kaynaşmamış ve bu yüzden büyük bir çoğunluğu gelip geçici hareketlerdir.

Bugün devrimci proletaryanın esas ittifak kuracağı geniş emekçi köylü yığınları ör-

gütsüzdür ve ülkemizde devrimci demokrat bir köylü partisi yoktur. Bu durum, devrimci proletaryaya geniş köylü yağınlarını bizzat örgütleme ve onlara önderlik etme görevini yüklüyor. O, bu görevi yerine getirebildiği ölçüde mevcut olumsuz durumu olumluluğa dönüştürecek ve işçi-köylü temel ittifakını en sağlam bir şekilde kurarak, devrimdeki önder rolünü sağlamlaştıracaktır.

5.- Lira